

balle den Sum, som man havde ment at kunne tilsikre ham som fast Aarsløn, „med gensidig Forpligtelse for to Aar“, og Summens Størrelse fortumlede ham ganske. Fire tusinde Kroner! Havde han ogsaa hørt rigtigt? I to Aar Udkommet rundelig sikret. Hjemmet genoprejst! Stine og Børnene i hans Favn! . . . Han sad der med en svimlende Fornemmelse af, at Himmeriges Porte havde aabnet sig for ham i en Drøm.

I det samme gik en Dør op, og Biskoppen kom ind fra sin private Lejlighed ved Siden af. Det var en høj Mand med ludende Holdning, gammel af Skikkelse. Kun Ansigtet havde bevaret sig mærkværdig friskt. Med sine tunge, røde Kinder og et Par dagklare Øjne, der gennem Brillerne lyste af enfoldig Godhed, lignede det et Barneansigt.

Baade Mads Vestrup og Pastor Stensballe havde rejst sig. Bispemanden tog Mads Vestrup i Haanden og blev staaende foran ham uden at slippe den, idet han samtidig lagde sin anden Haand paa hans Skulder.

„Ja ja!“ sagde han med en Hovedrysten. „Jeg skal ikke gaa strengt irecte med Dem. Naar De nu er kommen til mig, kan jeg vel tage det som et Vidnesbyrd om, at De selv erkender, hvor daarligt De hidtil har tjent Herrens Sag. Nu maa vi se at hjælpes ad med at bringe Deres ødelagte Forhold paa Fode igen. Pastor Stensballe har sagtens allerede meddelt Dem, hvad vi foreløbig er tilsinds at gøre for Dem. Med Tiden kan der maaske aabne sig andre Udveje. Herren har i disse svære Dage alle sine Arbejdere behov. Men det gælder om at samle Hjorden, ikke at splitte den. Lad os vogte os for at bedrøve Gud! En tro Tjener fryder sig ved sin Herres Glæde og ikke ved noget andet.“

Mads Vestrups stridhaarede Hoved sank dybere og dybere ned mod Brystet under Bispens milde Tale. Han følte den gamle Mands hjertelige Haandtryk, og hans Legeme kom i en skælvende Bevægelse, som han ikke en Gang gjorde noget Forsøg paa at blive Herre over.

„Gud være med Dem!“ sagde Bispemanden, da han havde sluttet sin Formaningstale, klappede ham paa Skuldren og gik tilbage til sine private Stuer.